

Sentit de missió (I): «Com si s'encengués un llum dins nostre»

Viure amb sentit de missió és saber-se enviats pel Senyor per portar el seu Amor a qui tenim a prop. Això suposa decidir en cada moment —amb l'impuls de l'Esperit Sant— què hem de fer, en funció d'aquesta missió que dona contingut i finalitat al nostre pas per la terra. Així ho explica aquest article

10/07/2019

Hi ha una escena als primers capítols del llibre dels *Actes* que no ha perdut un bri de força. Després d'haver estat empresonats, els apòstols són miraculosament alliberats per un àngel i, en lloc de fugir de les autoritats, tornen al temple a predicar. De nou, són arrestats i conduïts davant dels prínceps dels sacerdots. Aquests, sorpresos del que veuen, els diuen: «Us vam prohibir severament d'ensenyar en el nom de Jesús». Els apòstols, lluny d'esporguir-se, responen: «Cal obeir Déu abans que els homes» (*Act.* 5, 28-29).

Els primers cristians van heretar aquesta convicció profunda. El llibre dels *Actes* en recull múltiples exemples, i la història dels primers segles del cristianisme és prou eloqüent. Amb la naturalitat del que és autèntic, una vegada i una altra ens trobem amb la mateixa necessitat: «Nosaltres no podem

deixar d'anunciar el que hem vist i sentit» (Act. 4, 20). Els creients són capaços d'afrontar càstigs, i fins i tot la mort, sense perdre l'alegria. Hi ha alguna cosa al seu cor que els fa feliços, una plenitud i una vida que ni tan sols la mort els pot treure, i que no poden deixar de compartir. Per a nosaltres, que hem arribat a l'Església molt temps després, sorgeix clara una pregunta: És tot això quelcom propi del passat? O nosaltres hauríem de viure una cosa semblant?

L'actualitat de la crida

Potser ens sembla que entre nosaltres i els primers cristians hi ha un abisme, que ells tenien un grau de santedat que mai no podrem assolir, que la proximitat física amb Jesucrist (o almenys amb algun dels Dotze) els va fer poc menys que impecables i els va omplir d'un ardor que res ni ningú no podia apagar. En realitat,

n'hi ha prou amb obrir l'Evangelí per adonar-nos que no és així.

Moltes vegades els apòstols es presenten com homes amb misèries: tant com nosaltres. D'altra banda, no tenen cap preparació intel·lectual especial. Jesús envia als primers setanta-dos quan fa tot just unes quantes setmanes que són amb Ell... (cf. *Lc* 10, 1-12). Tanmateix, els fidels de la primera Església tenen molt clara una cosa: que Jesucrist, el Senyor, ha mort i ha ressuscitat per cadascun d'ells, que els ha lliurat el do de l'Esperit Sant i que compta amb ells perquè aquesta salvació arribi al món sencer. No és qüestió de preparació, ni de tenir unes condicions excepcionals per a l'apostolat; es tracta senzillament d'acollir la crida de Crist, d'obrir-se al seu do i de correspondre-hi amb la vida mateixa. Potser per això el Papa Francesc ens ha volgut recordar, amb paraules de sant Pau, que «a

cadascun de nosaltres el Senyor ens va triar “perquè fóssim sants, irrepreensibles als seus ulls” (*Ef* 1, 4)».

[1]

L'Església de tots els temps és conscient que ha rebut de Crist una crida i, amb aquesta, una tasca; és més, ella mateixa és aquesta crida i és aquesta tasca: l'Església «és missionera per la seva naturalesa, ja que pren el seu origen de la missió del Fill i de l'Esperit Sant, segons el disseny de Déu Pare».[2] No es tracta d'un bonic disseny, o d'una empresa humana, sinó que la seva «missió continua i desenvolupa al llarg de la història la missió del mateix Crist».

[3] En altres paraules, l'Església —i, en ella, cadascun dels seus fidels— és continuació de la missió de Crist, que va ser enviat a la terra per fer present i portar a consumació l'Amor de Déu per les seves criatures. I això és possible perquè el Senyor el va enviar —i ens envia— a l'Esperit

Sant, que és el principi d'aquest Amor mateix.

Així doncs, també nosaltres som fruit d'una crida, i la nostra vida consisteix en una tasca al món i per al món. La nostra vida espiritual i la idea que tenim de l'apostolat canvien quan les considerem en aquesta perspectiva. El Senyor ens ha buscat i ens envia al món per compartir amb tots la Salvació que hem rebut.

«Aneu, prediqueu l'Evangelí... Jo seré amb vosaltres...». —Això ha dit, Jesús... i t'ho ha dit a tu».[4] *A mi*: a cadascuna i a cadascun. En la presència de Déu, podem considerar: «Soc cristià perquè Déu m'ha cridat i m'ha enviat...». I des del fons del cor, moguts per la força del seu Esperit, contestarem amb les paraules del Salm: «Déu meu, vull fer la teva voluntat!» (cf. *Sl* 40, 8-9)

L'experiència d'un *mandat imperatiu*

Durant els anys cinquanta, quan viatjava per Europa per visitar els primers fidels de l'Opus Dei que havien marxat a diferents països per posar en marxa la tasca apostòlica de l'Obra, sant Josepmaria «dirigia sovint l'oració de la tarda dels qui l'acompanyaven, i els feia considerar el text evangèlic en què el Senyor diu als apòstols: Us he escollit perquè aneu..., *ut eatis*».[5] Era com una tornada. Intentava que les paraules de Jesús ressonessin als cors de qui tenia a prop. Així intentava que es reafirmessin en la veritat que donava sentit a la seva vida i que mantinguessin viu el sentit de missió que posava en moviment tota la seva existència: «No m'heu escollit vosaltres a mi; soc jo qui us he escollit a vosaltres i us he confiat la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, i un fruit que duri per sempre» (Jn 15, 16).

Hem llegit —i hem escoltat— moltes històries de les primeres persones que van seguir el Senyor a l'Opus Dei: el primer cercle, a l'asil de *Porta Coeli*; la primera Residència, al carrer Ferraz; la intensa vida de família que sant Josepmaria va intentar conrear durant els anys dramàtics de la Guerra civil; la primera expansió per Espanya; l'arribada a Roma; la ràpida expansió per tot el món... Aquells joves —i no tan joves— seguien el Fundador conscients d'estar seguint una autèntica crida de Déu. A través de l'Obra, havien trobat Jesucrist i havien descobert un tresor pel qual valia la pena donar la vida sencera: l'Amor de Crist, la missió de portar aquest Amor al món sencer, d'apropar moltes persones a la seva calor, d'encendre els cors en aquest foc diví. No necessitaven que ningú els ho recordés: els urgia estendre l'incendi. És molt comprensible: «El bé sempre tendeix a comunicar-se. Tota experiència autèntica de veritat

i de bellesa busca per si mateixa la seva expansió».[6]

Uns eren joves i entusiastes, d'altres, potser més freds i racionals; però tots estaven convençuts que, darrere d'aquell jove sacerdot i de l'obra que tenia entre mans, hi havia un voler explícit de Déu. Per això van ser capaços de seguir la invitació del Senyor, deixar-ho tot i seguir-lo.

Havien experimentat allò que sant Josepmaria els repetia: «No oblideu, fills meus, que no som ànimes que s'uneixen a altres ànimes, per fer una cosa bona. Això és molt... però és poc. Som apòstols que *complim un mandat imperatiu de Crist*».[7] I, com que seguien Jesús amb plena llibertat, aquell mandat no els pesava. Al contrari. És el que també els repetia el Fundador: «Aquesta convicció sobrenatural de la divinitat de l'empresa us acabarà donant un entusiasme i amor tan intens per l'Obra, que us sentireu felicíssims

sacrificant-vos perquè es faci realitat».[8] No necessitaven que ningú els glossés el sentit d'aquestes paraules: ho vivien.

No fem apostolat, som apòstols!

Contemplar les històries dels inicis no ens deixa indiferents. Han passat molts segles des de la predicació apostòlica. Encara no han passat cent anys des de la Fundació de l'Obra. Tota la història de l'Església ens permet comprendre que la crida del Senyor continua ressonant a través dels segles, al cor de cada creient —al nostre. L'Amor s'ha presentat en la nostra vida, hem estat assolits per Crist (cf. *Fl* 3, 12): a cadascuna i a cadascun ens correspon abraçar aquest Amor i deixar que les nostres vides siguin transformades per Ell. Una cosa va unida a l'altra. Com més centrada està la nostra vida en Crist, més «s'enforteix el sentit de missió

de la nostra vocació, amb una entrega plena i alegre».[9]

Els primers i les primeres de l'Obra, com aquells primers cristians, van trobar Jesucrist, van abraçar amb totes les seves forces el seu Amor i la missió que els presentava, i van veure com la seva vida es transformava d'una manera meravellosa. En ells es va complir el mateix que el Pare ha ens volgut recordar poc després de la seva elecció: «Som lliures per estimar un Déu que crida, un Déu que és amor i que posa en nosaltres l'amor per estimar-lo i estimar els altres. Aquesta caritat ens dona plena consciència de la nostra missió, que no és “un apostolat exercit de manera esporàdica o eventual, sinó habitualment i per vocació, prenent-lo com l'ideal de tota la vida”».[10]

La missió apostòlica, que omple tota la vida, no és un encàrrec que algú

ens imposa, ni una càrrega que cal sumar a les nostres obligacions quotidianes; és l'expressió més exacta de la nostra pròpia identitat, que la crida ens va descobrir: «No fem apostolat, som apòstols!». [11] Alhora, en *viure aquesta missió* es reforça la nostra identitat d'apòstols. En aquest sentit, la vida de sant Pau és sempre una font d'inspiració. Quan es llegeix la història dels seus viatges, crida l'atenció la quantitat de vegades en què la seva missió no assoleix el resultat esperat. En el primer, per exemple, és rebutjat pels jueus a Antioquia de Pisídia, i més tard és expulsat de la ciutat; es veu obligat a fugir d'Iconi, amenaçat de mort; és lapidat en una ciutat de Licaònia... (cf. *Act.* 13-14).

Amb tot, l'apòstol de la gent no perd de vista la crida que Jesús li va dirigir camí de Damasc, i que després va concretar en aquesta ciutat. Per això, no es cansa de repetir: «L'amor del

Crist ens té agafats!» (2 Co 5, 14). Fins i tot quan escriu a una comunitat que encara no el coneix, no tem presentar-se com «Pau, servent de Jesucrist, cridat a ser apòstol, escollit per a anunciar l'evangelí de Déu» (Rm 1, 1). Aquest és ell: l'«apòstol per vocació». I de seguida s'adreça als fidels com a «cridats per Jesucrist (...) estimats de Déu, cridats a ser sants» (Rm 1, 6-7). Pau se sap cridat per Déu, però és igualment conscient que, en realitat, tots els fidels ho som.[12] El seu sentit de missió el porta a viure una fraternitat que va més enllà dels llaços terrenals. De manera anàloga, a la pregunta «Qui soc jo?», podríem respondre: «Soc algú estimat per Déu, salvat per Jesucrist; elegit per ser apòstol, cridat a portar a moltes persones l'Amor que he rebut. Per això, l'apostolat no és per a mi un *encàrrec*... sinó una necessitat». Després d'haver trobat Jesucrist, sabem que som sal i llum, i per això no podem deixar de donar sabor,

d'il·luminar, siguem on siguem.
Aquest és un dels descobriments que
revoluciona la vida espiritual i que
ningú no pot fer per mi.

Amb la força de l'Esperit Sant

Quan descobrim el Senyor en la
nostra vida, quan ens sabem
estimats, cridats, elegits, i ens
decidim a seguir-lo, «és com si
s'encengués una llum dins nostre; és
un impuls misteriós, que empeny
l'home a dedicar les seves energies
més nobles a una activitat que, amb
la pràctica, arriba a prendre cos
d'ofici».[13]

La missió apostòlica és, en primer
lloc, «com si s'encengués un llum
dins nostre». La foscor pròpia de
l'existència, que consisteix a no
conèixer amb certesa el sentit de la
nostra vida, s'esvaeix. La invitació
que Jesucrist ens dirigeix ens permet
comprendre el nostre passat i,
ahora, ens ofereix una ruta clara per

al futur. Jesús mateix va viure així la seva vida a la terra. Quan multitud de persones li demanen que es quedi en un lloc, Ell sap que ha de continuar el seu viatge, perquè «per això he estat enviat» (Lc 4, 43). Fins i tot en encarar la seva Passió, es manté serè i confiat, i davant del jutge romà no dubta: «Jo he nascut i he vingut al món per donar testimoni de la veritat» (Jn 18, 37).

Viure amb *sentit de missió* és saber-se en tot moment enviats pel Senyor per portar el seu Amor a qui tenim a prop: per a això hem estat creats. I és també decidir en cada moment què hem de fer, en funció d'aquesta missió que dona contingut i finalitat al nostre pas per la terra. Hi pot haver dificultats, obstacles, contradiccions; hi haurà moments de foscor; però l'estrella que marca el nord continua brillant sempre al firmament. La meva vida té un

perquè, hi ha una llum que em permet orientar-me.

Aquesta llum de la missió és alhora *impuls*. Però no ho és com una força humana. Per descomptat, en la nostra vida hi haurà moments d'entusiasme sensible, en què experimentarem un desig encès de transmetre el foc de Crist als qui tenim a prop. Tanmateix, qualsevol que faci una mica de temps que segueix el Senyor, ha pogut comprovar que l'impuls humà ve i va. Això no té res de dolent: és humà, i els sants són els primers que ho han viscut, com ens recorda, sense anar més lluny, la vida del beat Àlvar del Portillo. Com és sabut, poc després de demanar l'admissió a l'Obra, va haver d'escriure al Fundador per reconèixer que li havia passat l'entusiasme.[14]

En tot això, convé no perdre de vista que l'autèntica força, el dinamisme

que ens porta a sortir de nosaltres mateixos per servir els altres «no és una estratègia, sinó la força mateixa de l'Esperit Sant, Caritat increada».

[15] En efecte, «cap motivació no serà suficient si no crema als cors el foc de l'Esperit», i per això precisament, «per mantenir viu l'ardor missioner, fa falta una confiança decidida en l'Esperit Sant, perquè Ell “ve a ajudar la nostra feblesa” (Rm 8, 26). Però aquesta confiança generosa s'ha d'alimentar i, per a això, el necessitem invocar constantment».

[16] Els fidels de l'Opus Dei l'invoquem diàriament en la Santa Missa, en algunes oracions vocals com el Sant Rosari o les *Pregàries* de l'Obra. De vegades, també ens ajudarà anar a alguna oració dirigida especialment a Ell, com la Seqüència de Pentecosta, l'Himne *Veni Creator Spiritus*, o tantes altres oracions que al llarg dels segles se li han dedicat. En totes li demanem que vingui, que ens transformi, que ens ompli de

l'Amor i la força que van moure el Senyor. Li demanarem llavors: «Esperit d'amor, creador i santificador de les ànimes, la primera obra del qual és transformar-nos fins a assemblem-nos a Jesús, ajuda'm a semblar-me a Jesús, a pensar com Jesús, a parlar com Jesús, a estimar com Jesús, a patir com Jesús, a actuar en tot com Jesús».[17]

Així, l'impuls transformador de l'Esperit Sant ens donarà un cor encès com el de Jesucrist, i la missió apostòlica es convertirà en la sang que mourà el nostre cor. Si ens deixem portar per l'Amor de Déu, si estem atents a les seves inspiracions i fem cas a aquests petits gestos que Ell ens indica, l'apostolat es converteix en l'ofici que constitueix la nostra pròpia identitat. No necessitarem *proposar-nos-ho*, ni tampoc no necessitarem estar en un lloc o en un context determinats per actuar com a

apòstols. De la mateixa manera que algú és metge (i no només *fa de* metge), i no deixa de ser-ho en cap lloc o circumstància (en un autobús on es mareja una persona, durant les vacances, entre setmana i en cap de setmana, etc.), nosaltres *som apòstols* en tots els llocs i circumstàncies. En el fons, es tracta d'una cosa tan senzilla com ser el que ja som: «Tots els qui són guiats per l'Esperit de Déu són fills de Déu» (*Rm* 8, 14). El més important és que estiguem oberts a l'acció del Paràclit, atents per «reconèixer com podem complir millor aquesta missió que se'ns ha confiat en el Baptisme»^[18] i que constitueix la realització de la nostra pròpia vida.

Lucas Buch

[1] Papa Francesc, Ex. Ap. *Gaudete et Exultate*, 19.III.2018, núm. 2.

[2] Concili Vaticà II, Decret *Ad Gentes*, 7.XII.1965, núm. 2.

[3] *Ibídem*, núm. 5.

[4] Sant Josepmaria, *Camí*, núm. 904.

[5] A. Vázquez de Prada, *El fundador del Opus Dei*, vol. 3, Rialp, Madrid 2003, p. 339

[6] Papa Francesc, Ex. Ap. *Evangelii Gaudium*, 24.XI.2013, núm. 9.

[7] Sant Josepmaria, *Instrucción 19.III.1934*, núm. 27; la cursiva és de l'original; a: *Camino. Edición crítico-histórica*, nota al núm. 942.

[8] Sant Josepmaria, *Instrucción 19.III.34*, núm. 49, a. A. Vázquez de Prada, *El Fundador del Opus Dei*, vol. 1, Rialp, Madrid 1997, p. 576.

[9] F. Ocáriz, *Carta pastoral*, 14.II. 2017, núm. 8.

[10] *Ibídem*, núm. 9.

[11] *Íd.*

[12] D'aquí ve precisament el terme Església, *ekklesía*, que literalment significa «els convocats», és a dir, «tots nosaltres, que hem estat batejats i creiem en Déu, som convocats pel Senyor», YouCat: *Catecisme jove de l'Església Catòlica*, núm. 121.

[13] Sant Josepmaria, *Carta 9-I-1932*, n. 9.

[14] Cf. Sant Josepmaria, *Camino*. *Edición crítico-histórica*, comentari al núm. 994.

[15] F. Ocáriz, *Carta pastoral*, 14.II. 2017, núm. 9.

[16] Papa Francesc, Ex. Ap. *Evangelii Gaudium*, 24.XI.2013, núm. 261 i 280,

respectivament. En aquest mateix document, ens suggeria: «Invoquem-lo avui, ben basats en l'oració, sense la qual tota acció corre el risc de quedar-se buida i l'anunci finalment manca d'ànima» (*Ibídem*, núm. 259).

[17] A. Riaud, *La acción del Espíritu Santo en las almas*, Palabra, Madrid, 1983, p. 49-50. Algunes oracions al Paràclit es poden trobar en el volum preparat per A. Burgos, *Oraciones y plegarias al Espíritu Santo*, Palabra, Madrid 1998.

[18] Papa Francesc, Ex. Ap. *Gaudete et Exultate*, 19.III.2018, núm. 174.